

DET UNIVERSELLE RETTFERDIGHETENS HUS
BAHÁ'Í VERDENSSENTER
Ridván 153

Til verdens bahá'íer

Høyt elskede venner!

Med hjerter som strømmer over av takknemlighet mot Den Velsignede Skjønnhet, erkjenner vi at hans nåde kom til uttrykk i rikt monn i løpet av Treårsplanen, som vil utløpe når den forestående ridván-høytiden kommer. Planen gikk av stabelen ved ridván 1993, godt hjulpet i gang av ånden som preget Helligåret. Denne ånden gjennomsyret denne innsatsperioden og gjorde vårt verdenssamfunn sterkere befestet, mer robust, modnere og sikrere. Samtidig nådde samfunnets prestisje nye høyder. Skjønt avslutningen av denne planen ikke var preget av noen dramatisk tallmessig økning, til tross for en betydelig medlemsvekst i ulike land, så har den likevel resultert i et kvalitativt beriket samfunn - et samfunn som er rede til til å utnytte de umiddelbare utsiktene til å føre troen videre.

Den strålende fremdriften i anleggsprosjektene på Karmelberget utmerker seg blant de målbare prestasjonene i denne perioden. Til tross for tallrike vanskeligheter kan man helt tydelig se at man har nådd den fasen som vi ventet i budskapet som kunngjorde Treårsplanen. Samtlige trinn i anleggsprosessen er innledet. Råbygget for Senteret for Tekststudier og for utvidelsen av Den Internasjonale Arkivbygningen er oppført, og arbeidet på disse byggene er kommet så langt at den utvendige og innvendige ferdigstillingen settes i gang. Det går raskt fremover med reisingen av det permanente setet for Det Internasjonale Undervisningssenter, det tredje bygget som nå er under oppføring på Buen. Sju terrasser nedenfor Bábs gravmæle er nå fullført og bærer bud om Guds hellige fjells herlighet, fra fjellfoten til fjellkammen. En oppmerksom almenhet fylles av ærefrykt overfor skjønheten som brer seg ut over fjellsiden som et teppe.

Den fysiske realitet av fremgangen som så underbart er oppnådd hittil, er et bevis på en prestasjon på et enda dypere nivå, nemlig den samling om ett felles mål som er skapt i hele vårt verdensomspennende samfunn ved gjennomføringen av dette gigantiske fellesløftet. Styrken i interessen og støtten som denne målbevisstheten har fremkalt, er kommet til uttrykk i en makeløs strøm av bidrag, og dette avspeiler et offernivå som forteller hvordan det er fatt med troen og hjertets raushet hos dem som elsker Bahá'u'lláh. Bidragene til Karmelberg-prosjektene har nådd treårsålet på syttifire millioner dollar. Dette markerer enda en målbar og enestående prestasjon, noe som gir tillit til at den nødvendige økonomiske støtten til disse prosjektene vil fortsette helt til de er fullført ved utgangen av dette århundre.

Tegnene på fremgang i løpet av de siste tre år var åpenbare innenfor et bredt og variert felt. De bemerkelsesverdige anstrengelsene for å utvide og befeste samfunnet, den økte innsatsen innenfor sosial og økonomisk

utvikling og det makeløse fremstøtet i utadrettet virksomhet gir i fellesskap et bilde av et samfunn som er blitt utstyrt med nye evner.

På undervisningsområdet skjedde det en generell aktivitetsøkning. Det fremgår av at det ble dannet tolv nye nasjonale åndelige råd i løpet av planen og av oppsvinget i pionervirksomhet og reiseundervisning. Troende i mange land ble ansporet til dåd av den nye vinklingen som ble antydnet i den appellen om pionerer som ble sendt ut i løpet av planen. Tallet på pionerer fra og til ulike land var høyt, og av reisende undervisere var det en veritabel flom både på hjemmefronten og utenlands. En systematisk tilnærming til felles undervisningsaktiviteter og velfokuserte, langsiktige undervisningsprosjekter var fruktbar og i en rekke land mer synbar enn noen gang før.

Kraften og kreativiteten forbundet med de ulike utviklingslinjene innenfor vekst og befestning skyldtes i stor grad innsatsviljen fra Det Internasjonale Undervisningssenterets side. Senteret har sørget for stadig veiledning og oppmuntring av de kontinentale rådgivningsnevndene. Det har anbefalt nye metoder for å utplassere pionerer, som bifalt av Det Universelle Rettferdighetens Hus i pionerappellen som ble sendt ut i løpet av planens første måneder. Det har ytet regelmessig bistand til de kontinentale pionerkomitéer som det har oppsyn med. Det har utrettelig ivaretatt samfunnets undervisningsbehov som vist i samhandlingen med rådgivere for å innpasse fordypningsprogrammer for nye troende i undervisningsprosjekter, for å utvikle kurs og arbeidsseminarer for opplæring i ulike ferdigheter, for å utdanne barnelærere og for å mangedoble undervisningstimene for barn. Det har stimulert anstrengelsene for å opprette kurssteder for opplæring i ulike deler av verden. Disse aktivitetene har alle gitt slående resultater. Undervisningssenteret må også få stor anerkjennelse for innflytelsen det gjennom rådgiverne har øvet på innføringen av kjernelitteraturprogrammer i et økende antall land. Gjennom slike programmer ble det valgt noen få titler som var nødvendige for å fremme troen og fordype de troende. Disse ble trykket i store opplag og gjort tilgjengelig til nedsatt pris. Den slående fremgangen i utviklingen av denne uunnværlige institusjonen som har sitt virke ved Verdenssenteret, var påtagelig i dens forberedelse og gjennomføring av konferansen for rådgiverne i desember, som staket opp kursen for dem som har disse høye tillitsvervene i troen i årene umiddelbart foran oss.

En relevant utvikling bestod i at innfødte troende i merkbart økende grad påtok seg ansvaret for undervisnings- og befestelsesarbeidet i sine egne land. I svært urolige områder, som Angola, Kambodsja, Liberia og Sierra Leone, høstet vennene viktige seire, hva enten det skjedde ved å gjennomføre undervisningsaktiviteter som førte til et betydelig antall innmeldinger, ved å opprette bahá'í-råd eller gjøre dem aktive igjen, eller ved å sette i gang utviklingsprosjekter og understøtte dem. På steder med nydannede nasjonale åndelige råd, som land i den tidligere Østblokken, har vennene vist en beundringsverdig evne til å administrere Sakens anliggender. Et høydepunkt i denne perioden var oppsvinget i styrke, mot og kreativitet i bahá'í øysamfunn over hele verden. Virksomheten spente over

et vidt felt som innbefattet at man fikk frem lokale undervisere, utdannet snesevis av reiseundervisere og sendte dem til naboøyer, åpnet grunnskoler, hadde mangfoldige anledninger til å gjøre troen kjent og stod for arrangementer som ble overvært av høytstående tjenestemenn og innflytelsesrike personer. I de senere år har en rekke regjeringssjefer fra øynasjoner besøkt Bahá'í Verdenssenter. Dette er en kjensgjerning som viser livskraften i de troendes aktiviteter i disse små landene som ligger spredt rundt om på de sju hav. Sett under ett viser alle de anførte eksemplene på vennenes holdninger og innsats under ulike forhold en økt forpliktelse overfor undervisningsarbeidet og en voksende modenhet og motstandskraft som forteller hvilken dyp tro som motiverer bahá'ier fra forskjellige befolkninger.

Med disse iakttagelsene harmonerer ungdommenes fremragende bidrag til utvidelse og befestelse. Deres virksomhet antok nye dimensjoner i løpet av treårsperioden. Etter å ha blitt tilskyndet av ungdomskonferanser og andre sammenkomster som viet deres interesser oppmerksomhet, satset ungdom verden over svært mye tid, krefter og iver på undervisningsarbeidet som reiseundervisere i og utenfor eget land og som grupper i felles undervisningsprosjekter. Dermed gav de støtet til de hundrevis av nye innmeldinger og til dannelsen av mange lokale åndelige råd. Mange steder utmerket ungdommens anstrengelser seg ved at man engasjerte seg i musikk og kunst som et middel til å gjøre troen kjent og til å lære andre om den. Utbredelsen av arbeidsmøter viet dans og drama var spesielt effektiv. Ungdommens deltagelse i utadrettet aktivitet åpnet nye muligheter for troen på dette området. Man så oftere at ungdom forpliktet seg til et år i tjeneste. Samtidig skjedde det en merkbar økning i antall ungdommer som gjennomførte en formalfaglig utdanning og utmerket seg i akademisk, yrkesmessig og interessepreget sammenheng. Samlet utgjør alt dette et tegn på at ungdommen gjør mer i direkte tjeneste for troen samtidig som de bidrar til samfunnsutviklingen i sin alminnelighet.

Man kunne også se tegn på befestelsen av samfunnet i vennenes sterkere engasjement i sosial og økonomisk utvikling, særlig på undervisningsområdet. I ett oppsiktsvekkende tilfelle bad en regjering bahá'iene om å ta ansvaret for å bestyre sju offentlige skoler, noe de gjorde med støtte fra Kontoret for Sosial og Økonomisk Utvikling ved Verdenssenteret. Det er verdt å merke seg at bahá'í-samfunn i Afrika som var i eksil på grunn av politisk uro i hjemlandet, fortsatte å utvikle prosjekter innenfor jordbruk og andre områder som i betydelig grad bidro til at de klarte seg selv. Innsatsen for å bedre kvinnenes stilling skjøt fart i en rekke land der bahá'í-institusjonene opprettet komitéer og kontorer for å ta seg av kvinnenes interesser, i tillegg til at bahá'ier deltok i prosjekter støttet av andre organisasjoner. Det Internasjonale Bahá'í-samfunns Kontor for Kvinners Utvikling fremstod som et symbol på dette oppsvinget.

I en rekke land deltok også bahá'iene i betydelig utstrekning i statsstøttede programmer for bedre helse. I andre tilfeller satte bahá'í-grupper i gang slike programmer og gjennomførte dem. Arbeidet

innenfor sosial og økonomisk utvikling utmerket seg også ved at en rekke større prosjekter og organisasjoner fikk en solid start og ble godt befestet. Tre foreløpige alfabetiseringsprosjekter ble igangsatt som et første steg i en alfabetiseringskampanje som Kontoret for Sosial og Økonomisk Utvikling akter å utvide til å omfatte hele verden. At bahá'í'ere satte i gang utviklingsprosjekter og engasjerte seg i dem, førte også til at troen ble gjort kjent etter som prosjektene tiltrakk seg deltagelse fra almenhetens side og vakte interesse i massemedia.

Et fremstøt i det utadrettede arbeidet som overgikk alt som tidligere var notert for en lignende periode, påskyndet bekjentgjøringen av Saken. En veldig innsats i alle deler av verden ledet til at troen ble langt mer synlig enn man tidligere hadde oppnådd, og av det fulgte økt prestisje for verdens bahá'í-samfunn. De store linjene i fremgangen fremgikk tydelig av hvor lett større og mindre bahá'í-samfunn tok ansvaret for offentlige begivenheter eller deltok i dem, av at bahá'í'ene trådte frem som en kraft i samfunnet med anerkjennelse fra statlige og ikke-statlige organisasjoner og fra mange fremstående personer, og av hvor lett det var å få innpass i media. Faktisk hadde den brede dekningen av bahá'í-begivenheter og -interesser i trykte og elektroniske medier et omfang som oversteg alle anslag og beregninger.

I spekteret av aktiviteter rundt om i verden var det visse spesielle begivenheter som utmerket seg: at høytstående offentlige tjenestemenn ofte innbød bahá'í'ere til å delta i begivenheter eller prosjekter eller til å yte hjelp; at bahá'í'ere hadde hell med seg i initiativer de tok for å påvirke regjeringers handlemåte; at det ble opprettet akademiske bahá'í-programmer og -kurs ved videregående skoler og universiteter og innført pensumstoff for offentlige skoler; at kunst ble tatt i bruk av bahá'í-institusjoner, grupper og enkeltpersoner i begivenheter med sikte på gjøre å troen kjent.

I løpet av 1995 fremstod to større FN-begivenheter som eksempler på at en gryende enhet i tenkningen om verdensforetagender er i stadig fremgang, og de oppnådde aktiv oppmerksomhet og deltagelse fra bahá'í-samfunnets side. For det første var 250 venner fra mer enn 40 land engasjert i forbindelse med det internasjonale toppmøtet for sosial utvikling i København i mars måned, der de gjorde en imponerende innsats for å gjøre toppmøtedeltagerne og det beslektede NGO-forumet kjent med læren. Det var ved denne anledningen at erklæringen «Menneskehetens velferd», som var utarbeidet av Det Internasjonale Bahá'í-samfunns Kontor for Offentlig Informasjon, først ble delt ut og diskutert. Oppfølgingsaktivitetene over hele verden innbefattet at det ble holdt konferanser og seminarer i tillegg til at erklæringen ble spredt. For det andre var det over 500 bahá'í'ere fra hele verden til stede ved Den Fjerde Verdenskonferansen om Kvinner og ved det tilhørende NGO-forumet, som ble arrangert i Beijing i løpet av september måned, i tillegg til den offisielle delegasjonen fra Det Internasjonale Bahá'í-samfunn. En tredje begivenhet samme år, nemlig markeringen av De forente nasjoners femtiårsjubileum, foranlediget at Det Internasjonale Bahá'í-samfunns FN-kontor utgav og spredte erklæringen «Et vendepunkt for alle nasjoner», som inneholder forslag om hvordan denne organisasjonen kan

utvikles.

Blant utadrettede aktiviteter som særlig er å merke seg, var det også to anledninger der Amatu'l-Bahá Rúhiyyih Khánums deltagelse hadde en fremtredende plass. Siste vår ledet hun delegasjonen på fire offisielle bahá'í-representanter ved alliansen mellom religioner og naturvern, som stod under beskyttelse av hans kongelige høyhet prins Philip og ble holdt på Windsor Castle. I oktober holdt Rúhiyyih Khánum programtalen ved den fjerde internasjonale dialog om overgangen til et globalt samfunn, som ble arrangert under ledelse av De forente nasjoners organisasjon for undervisning, vitenskap og kultur (UNESCO) og organisert av bahá'í-professoratet for verdensfred og historieseksjonen ved universitetet i Maryland.

Vi kan heller ikke unnlate å nevne visse andre betydningsfulle merkepæler i den perioden vi ser på. En utgave av Kitáb-i-Aqdas på det arabiske originalspråket ble utgitt, for første gang med utfyllende noter på persisk som i den engelske utgaven. Loven om huqúqu'lláh ble dypere rotfestet i de troendes hjerter verden over, og den betrodde forvalter av huqúqu'lláh, Sakens Hånd Ālī-Muhammad Varqá, bosatte seg i Det hellige land i løpet av planens siste år. Dette betydningsfulle skrittet betyr også at alle tre Sakens Hender - Amatu'l-Bahá Rúhiyyih Khánum, herr Ālī-Akbar Furútan og doktor Varqá - nå er bosatt ved Verdenssenteret, noe som gir inspirasjon til pilegrimer og besøkende og til vennene som gjør tjeneste der.

Mot en slik bakgrunn av oppmuntrende begivenheter er det vi denne ridván begynner på en Fireårsplan som vil bringe oss til ridván i år 2000. Vi retter en innstendig og kjærlig appell til våre brødre og søstre i alle land om å slutte seg til oss i en mobilisering av innsats som vil sikre en rik og varig arv for generasjoner i det raskt tilstundende tjueførste århundre.

Fireårsplanen sikter mot å oppnå ett viktig resultat: et betydelig oppsving i gruppeinnmeldingsprosessen. Som vi tidligere har sagt, oppnås et slikt oppsving ved en markert fremgang i aktiviteten og utviklingen hos den enkelte, fra institusjonenes side og i lokalsamfunnet.

Uttrykket «oppsving i gruppeinnmeldingsprosessen» rommer forestillingen om at

* en vedvarende og storstilt vekst i verdens bahá'í-samfunn kreves av de rådende omstendigheter og tillates av de eksisterende muligheter;

* dette oppsvinget er nødvendig i lys av forholdene i verden;

* de tre instanser som deltar i oppbyggingen av Bahá'u'lláhs orden - individet, institusjonene og samfunnet - kan fostre en slik vekst ved først å godta åndelig og mentalt at den er mulig, og dernest ved å arbeide frem mot å ta imot nye troende i hopetall, mot å iverksette midlet til å gjennomføre deres åndelige og administrative opplæring og utvikling. Dermed vil de mangedoble tallet på kunnskapsrike, aktive undervisere og

administratorer som ved sitt engasjement i Sakens virksomhet vil sikre en stadig tilstrømning av nye tilhengere, en uavbrutt utvikling av bahá'í-råd og en jevn befestning av samfunnet.

Å skulle påskynde innmeldingsprosessen impliserer enn videre at denne prosessen allerede er i fremgang, og at lokale og nasjonale samfunn befinner seg på forskjellige stadier i den. Alle samfunn gis nå i oppgave å ta skritt og gi støtte til innsats for å oppnå et nivå i utvidelse og befestning som samsvarer med deres egne muligheter. Den enkelte og institusjonene kalles til å reise seg for å handle, om enn i adskilte sfærer, i samsvar med det som kreves av denne avgjørende tiden i vårt samfunns liv og i hele menneskehetens skjebne.

Enkeltmenneskets rolle er av enestående betydning i arbeidet for Saken. Det er hos den enkelte troen viser livskraften som undervisningsarbeidets fremgang og samfunnets utvikling avhenger av. Bahá'u'lláhs befaling til hver troende om å undervise i hans tro medfører et uunngåelig ansvar som ikke kan overføres til eller overtas av noen institusjon i Saken. Det er bare individet som kan utøve de egenskaper som innbefatter evnen til å ta initiativ, til å utnytte muligheter, til å innlede vennskap, til å ha personlig omgang med andre, til å utvikle forbindelser, til å vinne samarbeid med andre i felles tjeneste for troen og samfunnet, og til å omsette i handling de vedtak som fattes av konsultative organer. Det er den enkeltes plikt å "vurdere alle innfallsvinkler som vedkommende kunne benytte i sine personlige forsøk på å fange oppmerksomheten, bevare interessen og fordype troen hos dem som han søker å bringe inn i sin tros fold".

For å anvende disse egenskapene best mulig støtter den enkelte seg til sin kjærlighet til Bahá'u'lláh, til Paktens kraft, til bønnens dynamikk, til inspirasjon og opplæring hentet fra regelmessig lesning og studium av de hellige tekster og de forvandlende krefter som virker på vedkommendes sjel i takt med at han bestreber seg på å oppføre seg i samsvar med de guddommelige lover og prinsipper. I tillegg til dette er individet - som jo er forpliktet til å undervise i Saken - utstyrt med evnen til å tiltrekke seg særlige velsignelser lovet av Bahá'u'lláh. "Den som åpner sin munn på denne dag og nevner sin Herres navn," hevder Den Velsignede Skjønnhet, "over ham skal den guddommelige inspirasjons hærskarer senke seg fra mitt navns, den allvitendes, den allvises, himmel. Over ham skal også skaren i det høye senke seg, hver av dem med en løftet kalk av purt lys. Således er det forordnet i Guds åpenbarings rike, som befalt av ham som er den overmåte herlige, den aller sterkeste."

Shoghi Effendi understreket hvor absolutt nødvendig den enkeltes initiativ og handling er. Han forklarte at uten individets støtte - "på en og samme tid helhjertet, vedvarende og raus" - er enhver plan fra dets nasjonale åndelige råd "på forhånd dømt til å mislykkes" og Mesterens guddommelige Plan blir "hemmet". Videre vil den nærende støtten fra Bahá'u'lláh selv "bli holdt tilbake fra hver og en som i det lange løp unnlater å reise seg og spille sin rolle". Det er dermed den enkelte troende selv som utgjør det

springende punkt i ethvert fremskritt som skal gjøres, og som har den prestasjonsevne som kun vedkommende selv kan frigjøre på eget initiativ og gjennom vedholdende handling. Med hensyn til følelsen av utilstrekkelighet som noen ganger hemmer den enkeltes initiativ, gir et brev skrevet på Beskytterens vegne følgende råd: "Fremst blant dem nevner du mangelen på mot og initiativ fra de troendes side, og en følelse av underlegenhet som avholder dem fra å henvende seg til offentligheten. Det er nettopp disse svakhetene han ønsker at vennene skal overvinne, for ikke bare lammer de deres innsats, men de tjener faktisk til å slokke troens flamme i deres hjerter. Ikke før alle vennene innser at enhver av dem er i stand til å overbringe Budskapet, enhver i eget omfang, kan de noensinne ha håp om å nå det mål som er satt for dem av en kjærlig og klok Mester Enhver er en potensiell underviser. Vedkommende må bare bruke det Gud har gitt ham og således bevise at han er tro mot det han er betrodd å forvare."

For institusjonenes vedkommende vil de påvirkes like meget av gruppeinnmeldingen som den vil påvirkes av dem. Utviklingen av lokale og nasjonale bahá'í-råd i denne tid fordrer en ny sinnstilstand hos medlemmene så vel som hos dem som velger dem, for bahá'í-samfunnet befinner seg i en veldig historisk prosess som går inn i en kritisk fase. Bahá'u'lláh har gitt verden institusjoner som skal fungere innenfor en ordning som er ment å skulle kanalisere en ny sivilisasjons krefter. Å nærme seg denne strålende virkeliggjøringen krever en sterk og vedvarende utvidelse av bahá'í-samfunnet, slik at disse institusjonene kan få et virkefelt som er tilstrekkelig til at de kan modnes. Dette er en sak som er av umiddelbar betydning for Bahá'u'lláhs erklærte tilhengere i alle land.

For at en slik utvidelse skal bli stimulert og imøtekommet, må de åndelige råd heve seg til et nytt nivå i utøvelsen av sitt ansvar som kanaler for guddommelig ledelse, som planleggere av undervisningsarbeidet, som utviklere av menneskelige ressurser, som samfunnsbyggere og som kjærlige hyrder for massene. De kan virkeliggjøre disse vyene ved å øke medlemmenes evne til å rådslå i samsvar med troens prinsipper og til å rådføre seg med vennene i sitt myndighetsområde, ved å fremme et tjenende sinnelag, ved spontant å samarbeide med de kontinentale rådgivere og deres medhjelpere og ved å pleie sine forbindelser utad. Særlig må fremgangen i institusjonenes utvikling vise seg i at det blir flere steder der det åndelige råds virksomhet øker de enkelte troendes evne til å tjene Saken og fremmer forenet handling. Summa summarum må det åndelige råds modenhet bedømmes ikke bare ut fra hvor regelmessig det møtes og hvor effektivt det fungerer. Modenheten må også måles ut fra hvor vedvarende veksten i bahá'í-medlemskapet er, hvor effektiv samhandlingen mellom rådet og samfunnets medlemmer er, hvordan beskaffenheten av samfunnets åndelige og sosiale liv er og ut fra hele følelsen av livskraft i et samfunn som befinner seg i en dynamisk og stadig fremadskridende utviklingsprosess.

Til forskjell fra individet og institusjonene antar samfunnet sitt eget særpreg og sin egen identitet etter hvert som det vokser i størrelse. Dette er en nødvendig utvikling som krever mye oppmerksomhet både med hensyn til steder der innmelding i stor målestokk har funnet sted og i forventning om

flere tilfeller av gruppeinnmeldinger. Et samfunn er selvfølgelig mer enn summen av sine medlemmer. Det er en omfattende sivilisasjonsenhet sammensatt av enkeltmennesker, familier og institusjoner som gir opphav til og ansporer systemer, organer og organisasjoner som samarbeider med et felles siktemål for folkets velferd både innenfor og utenfor sine egne grenser. Det er en sammensetning av uensartede, samspillende deltagere som oppnår enhet i en uopphørlig søken etter åndelig og sosial fremgang. Siden bahá'íer alle steder befinner seg helt ved begynnelsen av den samfunnsbyggende prosessen, må de foreliggende oppgaver vies en kolossal innsats.

For at samfunnet skal kunne blomstre, særlig på det lokale plan, kreves det - som vi har sagt i et tidligere budskap - en betydelig høyning i slike adferdsmønstre som enkeltmedlemmenes dyder og det åndelige råds funksjonsmåte kommer til samlet uttrykk gjennom, i samfunnets enhet og fellesskap og i dets aktivitets- og vekstdynamikk. Dette fordrer at samfunnets elementer - voksne, ungdommer og barn - integreres i åndelige, sosiale, pedagogiske og administrative aktiviteter, og at engasjerer seg i lokale undervisnings- og utviklingsplaner. Det innebærer en felles vilje og målbevissthet med sikte på å videreføre det åndelige rådet gjennom årlige valg. Det er forbundet med at man praktiserer gudsdyrkelse i fellesskap. Dermed er det helt nødvendig for samfunnets åndelige liv at vennene holder regelmessige åndelige sammenkomster i lokale bahá'í-sentre der disse finnes, eller andre steder, deriblant hjemme hos de troende.

For å realisere de mulighetene som gruppeinnmelding innebærer, må det gjøres en besluttsom, verdensomspennende innsats for å utvikle menneskelige ressurser. For å gi utdanning og opplæring til et samfunn i hurtig vekst er det ikke tilstrekkelig, selv om det er viktig, at enkeltpersoner bestreber seg på å arrangere studietimer i sine hjem, at institusjoner støtter opplæringskurs fra tid til annen, og at samfunnet gjennomfører uformelle aktiviteter. Det er derfor av den største viktighet at man systematisk retter oppmerksomheten mot å tenke ut metoder til å gi et store antall troende innføring i troens grunnleggende sannheter og til å gi dem opplæring og hjelp til å tjene Saken slik deres gudgitte evner tillater. Man bør ikke nøle med å opprette permanente institutter utformet for å tilby velorganiserte opplæringsprogrammer gjennomført i faste former på regelmessig basis. Det vil selvsagt være nødvendig at instituttet har adgang til fysiske bekvemmeligheter, men det er ikke sikkert at dette krever en egen bygning.

Denne saken krever at samarbeidet styrkes mellom de kontinentale rådgiverne og de nasjonale åndelige råd. For en vellykket gjennomføring av disse opplæringsinstituttene vil i svært stor utstrekning avhenge av at de kontinentale rådgiverne og hjelperådsmedlemmene aktivt engasjerer seg i driften av dem. Særlig vil det være nødvendig at hjelperådsmedlemmer har et nært arbeidsfellesskap med institutter og selvfølgelig også med de lokale åndelige råd i de samfunn som vil dra nytte av instituttene programmer. Siden institutter blir å anse som arnesteder for lærdom, og siden de har et preg som er i samsvar med hjelperådsmedlemmenes undervisningsansvar og gir

rom for dette, så bør et tett engasjement i instituttene drift nå bli en del av de funksjoner i stadig utvikling som utøves av dem som bekler disse tillitsvervene i troen. For utviklingen og gjennomføringen av instituttprogrammer vil det også være av avgjørende betydning at man benytter seg av begavelsene og evnene hos stadig flere troende.

Siden betegnelsen "institutt" har utviklet forskjellige bruksmåter i bahá'í-samfunnet, er det behov for noen klargjørende ord. De neste fire år vil utgjøre en usedvanlig periode i vår tros historie, et vendepunkt av epokegjørende omfang. Det vennene rundt om i verden nå blir bedt om å gjøre, er å vie seg selv, sine materielle ressurser, sine evner og sin tid til å utvikle et nettverk av opplæringsinstitutter i en skala som aldri før har vært forsøkt. Disse arnestedene for bahá'í lærdom vil ha et svært praktisk resultat som sitt mål, nemlig å mønstre store antall troende som har fått opplæring i å fremme og underlette gruppeinnmeldingsprosessen på en effektiv og kjærlig måte.

"Samle deres krefter om å utbre Guds tro," lyder Bahá'u'lláhs anvisning til sine tjenere, med tilføyselsen: "Den som er et så høyt kall verdig, la ham reise seg og fremme den. Den som ikke kan, har som plikt å utpeke den som i hans sted vil forkynne denne åpenbaringen ..." På samme måte som man får en annen til å undervise i sitt sted ved å dekke utgiftene til en pioner eller reiseunderviser, kan man som sin stedfortreder få en lærer i tjeneste ved et institutt, en som selvfølgelig er en lærer for undervisere. For å gjøre det kan man gi bidrag øremerket for dette formålet til det kontinentale fond så vel som til det lokale, nasjonale og internasjonale fond.

I alle sine anstrengelser for å nå Fireårsplanens mål bes vennene også vie bruken av kunst større oppmerksomhet, ikke bare for å gjøre troen kjent, men også i arbeidet for utvidelse og befestelse. Bildende og utøvende kunst og litteratur har spilt - og kan spille - en viktig rolle i utvidelsen av Sakens innflytelse. På folkekunstens plan kan denne muligheten utnyttes i alle deler av verden, det være seg i landsbyer, småbyer eller større byer. Shoghi Effendi hadde store forhåpninger til kunst som middel til å gi læren oppmerksomhet. Et brev skrevet på vegne av ham til en person uttrykker Beskytterens syn slik: "Den dag vil komme da Saken vil bre seg som en løpeild når dens ånd og dens lære presenteres på scenen eller i kunst og litteratur som helhet. Kunst er bedre i stand til å vekke slike edle følelser enn kjølig resonnement, særlig hos folk flest."

Mens vennene og institusjonene overalt setter kreftene inn på å imøtekomme planens krav, vil arbeidet på de store prosjektene på Karmelberget skride frem til de ventes å være slutført ved utgangen av dette århundre. Innen planen er avsluttet ved ridván i år 2000, vil bygningene for Senteret for Tekststudier og utvidelsen av Arkivbygningen være i drift. Bygget for Det Internasjonale Undervisningssenter vil være i den avsluttende fasen av ferdigstillingen. Partiet av den offentlige veien som nå bryter stien langs terrassene over Bábs Gravmæle, vil være senket, og en bred forbindelsesbro med egne haveanlegg vil være bygget. Fem av de øvre terrassene vil også stå ferdige. De gjenværende fire øvre terrassene og de to ved fjellfoten vil

befinne seg på et fremskredent utviklingsstadium. Det vil også bli gjort andre spesielle anstrengelser ved Verdenssenteret. Det vil bli viet oppmerksomhet til slike ting som å gi flere lover i Kitáb-i-Aqdas almen gyldighet, å forberede et nytt bind på engelsk med utvalgte skrifter fra Bahá'u'lláh, å videreutvikle Det Internasjonale Undervisningssenters virksomhet og å utvikle tiltak for å øke antall pilegrimer og besøkende ved Verdenssenteret.

Bahá'í-samfunnet i verden vil utvide sin innsats både i sosial og økonomisk utvikling og i utadrettede foretagender og vil dermed fortsette å samarbeide direkte med de krefter som fører til at det skapes orden i verden. Ved å forbedre sin koordineringskapasitet vil Kontoret for Sosial og Økonomisk utvikling bidra, alt etter ressurser og anledning, til å bygge videre på den fremgang som allerede er gjort i hundrevis av utviklingsprosjekter rundt om i verden. Innenfor feltet utadrettet virksomhet vil man bestrebe seg på å påvirke prosessene i retning av fred i verden, og da særlig gjennom samfunnets engasjement i arbeidet for å fremme menneskerettigheter, kvinners stilling, global velferd og moralsk utvikling. I sitt arbeid med disse sakene vil Det Internasjonale Bahá'í-samfunns FN-kontor søke å styrke båndene mellom bahá'íene og De forente nasjoner. Likeledes vil Kontoret for Offentlig Informasjon hjelpe bahá'í-institusjonene til å utnytte disse temaområdene til å gjøre troen bedre kjent. Forsvar for rettighetene til bahá'íene i Iran og økte anstrengelser for å frigjøre troen der i landet og i andre land der den er forbudt, vil utgjøre en svært viktig del av vår kontakt med regjeringer og ikke-statlige organisasjoner. I alle slike henseender oppfordres bahá'í-vennene og -institusjonene sterkt til å være våkne for betydningen av utadrettede aktiviteter og til å vie dem fornyet oppmerksomhet.

Dannelsen av to nasjonale åndelige råd ved denne ridván gir Fireårsplanen en lykkelig start. Vi har gleden av å kunngjøre at våre to representanter ved de første årsmøtene er Guds Saks Hånd Amatu'l-Bahá Rúhiyyih Khánúm, Moldova, og herr Fred Schechter, rådgivermedlem av Det Internasjonale Undervisningssenter, São Tomé og Príncipe. På grunn av omstendigheter helt utenfor deres kontroll kan de Nasjonale Åndelige Råd for Burundi og Rwanda dessverre ikke velges igjen i år. Tallet på disse institusjonene i verden som helhet vil dermed forbli 174.

Ridván i år 2000, som er tiden da Fireårsplanen avsluttes, vil komme mange måneder før utgangen av det tjuende århundre. På det tidspunktet vil bahá'í-verdenen kaste et anerkjennende tilbakeblikk på de usedvanlige hendelsene og strålende bragdene som vil utmerke beretningen om Bahá'u'lláhs Sak i løpet av denne begivenhetsrike perioden - en periode som  Abdu'l-Bahá kalte "lysets århundre". Blant prestasjonene som da vil høste anerkjennelse, vil man ikke minst finne fullførelsen av de pågående prosjektene på Karmelberget som, sammen med de øvrige byggverkene på dette hellige fjellet, vil stå som et monument over den fremgang som administrasjonsordningen innen den tid vil ha oppnådd i formingsalderen. Høydepunktet i slike anerkjennelser vil, om Gud vil, bli at det ved Verdenssenteret arrangeres en større begivenhet for å markere at bygningene

på Buen står ferdige, og at terrassene ved Bábs Gravmæle åpnes for publikum.

Elskede venner, vi går inn i denne planen midt i en urolig overgangsperiode der forandringer skjer i økende tempo. Støtkraften i Bahá'u'lláhs åpenbaring har utløst to prosesser som er i full gang, og de skyter nå en slik fart at den, slik Shoghi Effendi sier det, vil "gjøre at kreftene som er i ferd med å forvandle planetens utseende, når sitt klimaks." Den ene prosessen føyer sammen, den andre bryter ned. Ut av den "generelle uro" som disse prosessene skaper, vil freden avtegne seg i etapper, der den forenende virkningen av en voksende bevissthet om verdensborgerskap vil bli tydelig.

Med dette for øye har den senere tids utvikling i verden paradoksalt nok vært både sjokkerende og betryggende. På den ene side byr de kaotiske forholdene på daglige redsler som sløver sansene. På den annen side handler verdens ledere ofte i fellesskap, noe som for en bahá'í iakttager betyr en tendens i retning av at nasjonene går sammen om å løse verdensproblemer. Se for eksempel hvor uvanlig ofte disse lederne har samlet seg ved globale anledninger etter Helligåret for fire år siden, som ved markeringen av De forente nasjoners femtiårsjubileum, der de fremmøtte stats- og regjeringsoverhoder fremholdt sitt engasjement for fred i verden. Det er også verdt å merke seg hvor raskt og spontant disse regjeringsoverhodene har handlet i fellesskap som reaksjon på et mangfold av kriser i ulike deler av verden. Slike tendenser sammenfaller med at det fra opplyst hold ropes om at man må se på muligheten for å få i stand en form for global styring. Kunne vi ikke i disse hendelsene som utvikler seg så raskt, se skjebnens hånd i virksomhet, faktisk selve forløperen for den monumentale begivenhet som er forutsagt i våre skrifter?

Selv om opprettelsen av Den Mindre Fred ikke er avhengig av noen bahá'í-plan eller -handling, og selv som den ikke vil utgjøre det endelige mål som menneskeheten er bestemt å skulle nå i den gylne tidsalder, så har vårt samfunn et ansvar for å tilføre åndelig kraft til prosessene frem mot denne freden. Behovet nettopp nå består i å intensivere våre anstrengelser for å bygge bahá'í-systemet i en slik grad at vi vil tiltrekke oss Bahá'u'lláhs bekræftelser og dermed fremkalle en åndelig atmosfære som vil bidra til å påskynde disse prosessene. Vi står overfor to store utfordringer. Den ene er å sette i gang en undervisningskampanje der det store flertall av medlemmene i vårt samfunn gjør en entusiastisk, systematisk og personlig innsats, og der iverksettelsen av et omfattende opplæringsprogram vil sikre utviklingen av en mengde menneskelige ressurser. Den andre er å fullføre anleggsprosjektene på Karmelberget, som fordrer at ethvert offer må bringes for å sikre en rikelig strøm av materielle midler. Disse to brennpunktene vil, med besluttsom innsats fra vår side, legge forholdene til rette for å frigjøre oppdemmede krefter som vil skape en forandring i forhold som angår menneskene på hele planeten.

Hvor kort veien til fred enn er, så vil den være kronglet. Hvor lovende den enn er, den imøtesette begivenhet som vil bestemme fredens kurs, så må den

modnes gjennom en lang utviklingsperiode med tilhørende prøvelser, tilbakeslag og konflikter frem mot det øyeblikk da den, under direkte påvirkning av Guds tro, vil fremstå som Den Største Fred. I mellomtiden vil mennesker alle vegne ofte møte fortvilelse og være i villrede før de når til en erkjennelse av den overgangen som pågår. Vi som er blitt opplyst av den nye åpenbaringen, har det hellige ord til å forvise oss, en guddommelig plan til å lede oss, en historie om tapperhet til å gi oss mot. La oss derfor fatte mot, ikke bare ut fra det ord vi skatter, men også ut fra de heltemodige og oppofrende handlinger som selv i dag skinner strålende klart i landet der vår Sak ble født.

I rundt sytten år har våre forfulgte trosfeller i Iran utvist en standhaftighet i sin tro og sitt mot som har ført til en veldig forkynnelse av troen og tvunget den ut av ukjenthetens mørke. Her har vi derfor et levende bevis i vår egen tid på kraften i krise og seier. Kanskje er det, om Gud vil, ikke altfor lenge igjen til at våre iranske trosfeller befris for det åket de bærer og føres frem til en slik herlig og vidunderlig seier som bare Den Velsignede Skjønnhet kan skjenke. Deres erfaring er et signal og et eksempel for oss alle, hvor vi enn måtte bo. For til sist vil det oppstå motstand i alle verdensdeler, slik Mesteren har fortalt oss. Skjønt den kan bli av forskjellig art fra sted til sted, så vil den uten tvil bli sterk. Men takket være Bahá'u'lláhs styrkende nåde og standhaftigheten vist av disse edle vennene, vil vi vite hvordan vi skal møte fiendens piler uten frykt. Faktisk har Hærskarenes Herre lovet å gi sitt folk en overveldende og avgjørende seier.

La oss, mens menneskeheten skakes og pines av de herjinger den utsettes for av en sivilisasjon ute av styring, holde hodet og hjertet innstilt på de guddommelige oppgaver som vi er stilt overfor. For midt i denne tummelen vil det kry av muligheter som må utnyttes "med sikte på å spre kjennskapet til den forløsende kraften i Bahá'u'lláhs tro vidt og bredt, og på å verve nye rekrutter til den stadig voksende hæren av hans tilhengere." Denne planen som vi nå har bundet oss til, er lagt til en av de mest kritiske tider i planetens liv. Den er ment å skulle forberede vårt samfunn på å takle de stadig raskere forandringene som skjer i verden omkring oss. Den er også ment å skulle sette samfunnet i stand til både å motstå vekten av de prøvelser og utfordringer som følger med, og å synliggjøre ytterligere et funksjonsmønster som verden kan vende seg til for å få hjelp og bruke som eksempel i kjølvannet av en stormfull overgang. Dermed inntar denne planen en spesiell plass i troens og verdens historiesystem. De av oss som er våkne for troens visjon, har det særlige privilegium å være bevisst engasjert i bestrebelser som tar sikte på å stimulere og til sist forsterke slike prosesser.

Måtte dere alle reise dere for å gripe de oppgavene som dette avgjørende øyeblikk byr på. Måtte hver og en sette sitte preg på et kort tidsrom så ladet med utviklingsmuligheter og håp for hele menneskeheten. For at dere ikke skal bli distraheret eller opptatt av de drastiske hendelsene i denne overgangstiden, så husk alltid på rådet fra vår ufeilbarlige veiviser, Shoghi Effendi: "På et så kritisk stadium i menneskehetens lange og brokede

historie tilkommer det ikke oss, ringe dødelige som vi er, å forsøke å komme frem til en nøyaktig og fyllestgjørende forståelse av de steg som litt etter litt må føre en blødende menneskehet fra dens Golgata til dens endelige oppstandelse - en menneskehet som så jammerlig er uten tanke for sin Gud og ikke akter på Bahá'u'lláh.... Snarere plikter vi - om bildet er enn så forvirret, de nåværende utsiktene enn så dystre og våre disponible ressurser enn så begrenset - å streve i uforstyrret ro, med tillit og uten opphold for å yte vårt bidrag, slik omstendighetene måtte gjøre det mulig for oss, til støtte for de krefter som under Bahá'u'lláhs fylking og ledelse fører menneskeheten ut av elendighetens og skammens dal til maktens og ærens høyeste tinder."

Det Universelle Rettferdighetens Hus